

הרב י. מ. טיקוצינסקי
רו"מ הישיבה הק' „עץ חיים“ בירושלים ת"ז

שחרור בני הישיבות מגיוס

עוד לפני 14 שנה כשהחל הגאון מהרי"א הרצוג שליט"א הרב הראשי לאר"י לעיין בתחיקת חוקה למדינת ישראל (מענין הדבר שלפני 8 שנים קודם לתקומת המדינה כבר ראה הרב הראשי צורך להפך בשאלת חוקה למד"י), והציע לפני לברר ענין „שחרור בני התורה מעבודת הצבא“, לפי חוקי ישראל שלחתי לו אז (ביום י' אייר ת"ש) תשובה המכילה עפ"י השקפתי היסודות לשחרורם. ועכשיו הנני להעלות על הדפוס את אותם היסודות בהרחבת דברים.

א. פטור רבנן מעבודות המדינה

א) בסוגיא דב"ב (ה.) אמר רב יהודא הכל לאגלי גפא (לבניני חומת העיר ולשמירתה) אפילו מיתמי אבל רבנן לא צריכי נטירותא, ובזו אין צריכין להשתתף בכסף (ואין גם הצבור חייב לשלם עבורם, ולא כדלהלן סעי' ב' ב.). עוד אמרו שם: הכל לכריא פתיא (חפירת בורות למים או סלילת דרכים) אפילו מרבנן, וזהו דוקא כשגובים כסף אז צריכין גם רבנן לתת חלקם אבל אם נפקי באכלוזא (לעבודה) רבנן לאו בני מיפק באכלוזא נינהו. וכ"ה ברמב"ם (ת"ת פ"ו י') תלמידי חכמים אינם יוצאים בעצמם לעשות עם כל הקהל בבנין ובחפירה של מדינה וכיוצא בזה ואין גובין מהם לבנין החומה ותקון השערים ושכר שומרים וכיוצא בהן ולא לתשורת המלך. עכ"ל.

ולפיכך גם אין יוצאים לצבא ואפילו למלחמת הגנה ומלחמת מצוה (ראה להלן סעיף ג'). ואז"ל מפני מה נענש אברהם אבינו ונשתעבדו בניו וכי מפני שעשה אנגריא בת"ח (נדרים ל"ב), ועד"ז אמרו מפני מה נענש אסא מפני שעשה אנגריא בת"ח שנאמר והמלך אסא השמיע את כל יהודה אין נקי נקי כו' (סוטה י').

ב) ואפילו במלחמת מצוה ומלחמת חובה שאמרו „הכל יוצאים אפילו חתן מחדרו כלה מחופתה“ (משנה סוטה מ"ד): אין הת"ח יוצאים (וראה להלן סעי' ג'), והתם בא התנא להשמיענו דאע"ג שעוסק במצוה פטור מן המצוה מ"מ במלחמת מצוה יוצא גם החתן (יעיי"ש סוטה סוף פ' שמיני ויעוין היטב בדברי זקננו רבנו בעל תו"ט שם במשנה דסוטה). הגם שזאת אמרו (ש"ס בסוף פ"ח) אליבא דר' יהודא — כן הוא גם אליבא דרבנן, ומה שקורא ר"י „חובה“ קוראים לה רבנן „מצוה“, דר"י חלק הענין לג' סוגים „חובה, מצוה ורשות“, אבל רבנן שחלקום רק לב' סוגים קראו גם לחובה „מצוה“, (ושפיר תירץ בזה הלח"מ את קושית הכ"מ שם ברמב"ם מלכים ריש פ"ה) דבמלחמת מצוה אין שם הכלל עוסק במצוה פטור מן המצוה דההגנה על ישראל שהיא הצלת נפשות דוחה שאר מצוות ומותר אפילו לחלל שבת במקום סכנת נפשות, והה"ג שנדחית מצות חתן.

והתפא"י (שם בסוטה) נתקשה על הא דתני „כלה מחופתה“ הלא אשה לאו בת מלחמה היא וכתב שהיא יוצאה רק לספק מזון והדומה, וכבר קדמו הרדב"ז (מלכים פ"ז א') שהקשה ג"כ הא שאין דרך הנשים לעשות מלחמה, ותי' באופנים אחרים, האחד: מכיון שהחתן יוצא ממילא יוצאת הכלה מחופתה, ואין המכוון שהיא יוצאה למחנה הלוחמים אלא ר"ל שאינה נוהגת עוד חופה מכיון שהחתן יצא עוד פ"י „ואפשר שבמלחמת מצוה היו הנשים מספקות מים לבעליהן“.

והנה הערוך דייק שם בסוטה (י.) שאמרו מפני מה נענש אסא כו' שנא' והמלך אסא השמיע את כל יהודה אין נקי כו' שבלשון זה השמיע המלך אסא אפילו חתן וכלה שנאמר בו נקי יהי' לביתו שנה אחת, ומדקרא גם לחתן שיצא ק"ו שקרא גם לת"ח. ולפענ"ד זה אינו אפילו במקום שהכל יוצאים גם חתן מחדרו אין יוצאים ת"ח כאשר מבואר ביותר להלן סעי' ג'. וכבר פירש המהרש"א שם שהילפותא היא מדכתיב כל יהודה אין נקי, הרבוי הוא מדכתיב „כל“, כלל גם תלמידי חכמים. וכן כתוב בחדושי הגאונים על עין יעקב שמחתן וכלה אין ללמד על ת"ח.

ב. ע"ד מסיים וארנונא

א) לפי מה שנראה מגמ' (ב"ב שם) פטורין רבנן גם ממסי מדינה וארנונא כמסופר בר"ג בר ר"ח שרמי כרגא ארבנן א"ל רב נחמן ב"י עברת אדאורייתא אדנביאי ואדכתובי אדאורייתא דכתיב אף חובב עמים כל קדושי בידך כו' אדנביאי דכתיב גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממס המלך ושרים כו' אדכתובי דכתיב מנדה בלו והלך לא שליט למירמי עליהם ואמר ר"י מנדה זו מנת המלך בלו זו כסף גולגלתא והלך זו ארנונא. וברמב"ם (שם ת"ת פ"ו י'): ואין מחייבין אותם (הת"ח) בין במס שהוא קצוב על בני העיר (בכללות) בין במס קצוב על כל איש ואיש (בפרטות) שנאמר כו'. ועד"ז כתב הרמב"ם בהל' שכנים (פ"ו ו').

ב) רק בנוגע לתקוני דרכים ורחובות או הפירת בורות למים והדומה, לחיי יושבי העיר, שאם מטילין על זה מסי כספים לגולגלת (לא עבודה גופנית) חייבים גם רבנן לתת חלקם בכסף, כדאמרו שם בב"ב „הכל לכריא פתיא אפילו מרבנן“, אם לחפירת בור לשתיית מים (כלשון רש"י) או לתקון הדרכים והרחובות (כלשון הרמב"ם שכנים פ"ו ו') וכיוצא בזה. וכ"ה גם בטוש"ע (יר"ד רמ"ג ב' וחור"מ קס"ג, ד'). ושם ביו"ד מובא „וחייבין בני העיר לפרוע בשבילם (המס הקבוע לת"ח)“.

אלא שפרט זה איננו לכו"ע: הר"ן והרמב"ן כתבו שאם המושל הטיל מס על כל יחיד חייב גם הת"ח לתת, והביאו רא"י מבר חמא בקבלו עליו לשלם הכרגא שהי' מוטל על רב פפי (סנהדרין כ"ז:), חזינן שגם רב פפי הי' חייב לשלם כרגא. והרא"ש ודעימי' כתבו שמצד הדין הי' רב פפי פטור מלשלם והשלטון חייבו שלא כדין (וכ"ה בהגרא"א שם סק"ד), והביאו רא"י מדאמר רב נחמן (ב"ב שם) עברת אדאורייתא וכו'.

ולמעשה הביא הרמ"א (שם יו"ד רמ"ג בשם ת"ה): יש מקומות שנהגו לפטור ת"ח ממס ויש מקומות שנהגו שלא לפוטרים (וראה פ"ת שם ס"ק ג' ד' שהביא מה שדיברו בזה גדולי האחרונים ומה שתקנו בזה כמה קהילות תקנות בנוגע לד"ז).

ג) היוצא מהדברים, שבנוגע למס העיריות כגון לצורך מים ותקון דרכים והדומה גם ת"ח צריכים לשלם חלקם בכסף. ובנוגע למסים וארנוניות של המדינה אע"ג שפוסקים רבים אומרים שאין צריכים לשלם, הנה לפי מה שהביא הרמ"א תלוי ד"ז במנהג המקום. ורבות הן הקהילות הקדושות שתקנו (עפמ"כ המחבר והמובא בפ"ת) שהבור משלם עבור הת"ח את המס.

ד) אולם בנוגע לעבודת המדינה ולשמירת הבטחון וליוצא צבא — לכו"ע אין הת"ח חייבים בזה. כי מלבד מה שרבנן כשהם לעצמם לא צריכין נטירותא הרי שהם הם המגינים על הכלל. אילו לא היתה עם הארצות במדינה לא היתה כל שום פורענות, כדאמר רבי כל הפורעניות באה בשביל עמי הארץ וכמעשה דההוא כובס (שם בב"ב) וכשאין עמי הארצים אין פורענות באה.

עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלם אמר רבי יהושע בן לוי מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה שערי ירושלם העוסקים בתורה (מכות י.).

וכדאי להתבונן על מהות מערכת המלחמה שהיתה נהוגה בישראל וכדכתיב בקרא (דברים כ'): והי' כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן כו' ואמר אליהם שמע ישראל כו' ודברו השוטרים כו' מי האיש אשר בנה בית ולא חנכו ילך וישוב לביתו. (יספק מזון אם חנך הבית לא זו כלל מביתו), ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישוב לביתו (יספק מזון, ואם חללו אינו זו מביתו), ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישוב לביתו (יספק מזון, ואם לקחה נקי יהי לביתו), וכנאמר כ"ז במשנה דסוטה (מ"ג.), ומי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו, ולדעת ריה"ג: ור' יוסי (במשנה דסוטה מ"ד). הירא ורך הלבב זה המתירא מעבירות שבידו.

לפי זה הרי שבו אלפי או רבבות צעירים, אלה שבנו בית או נטעו כרם או ארשו או לקחו אשה ואלה מרכי לבב ולריה"ג אלה שנכשלו באיזו עבירה, ובכ"ז אלה שנישואו היו הגבורים שנצחו במלחמת ישראל. עם ישראל היחיד במינו, משונה הי' גם בתהליך מנצחת המלחמה שלו, אם חסרו ביוצאי הצבא בעלי עבירות הי' הנצחון ביתר שאת, ואם חסרו עמי הארצים בישראל אין פורענות באה לישראל!

כי על כן הת"ח רגנים ותלמידיהם לא היו מיוצאי הצבא, התמדתם בלמוד התורה יבעבודת ה' בעירם — היתה הגנה על לוחמי המלחמה במערכותיהם.

ג. גם רא"י משבט לוי

ומלפנים הי' שבט לוי מיוחד ללמוד וללמד ולהורות דרכי התורה, ונצטוו בניו לשמוע בקולם וכדכתיב ובאת אל הכהנים הלויים כו' ושמת לעשות ככל אשר יורוך (דברים י"ז), וככל אשר יורו אתכם הכהנים הלויים (שם כ"ד), וללוי אמר יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל (שם ל"ג) ומקראות עוד.

לפיכך לא הי' אז כל שבט לוי בכלל היוצאים לצבא. כנאמר בקרא (במדבר א): שא את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם כו' מבו עשרים שנה ומעלה כל יוצא צבא בישראל כו' והלויים למטה אבותם לא התפקדו בתוכם, הם ישאו את המשכן ואת כל כליו והם ישרתוהו.

ולא עוד אלא שפטרו השבט גם מכל המסים כדכתיב „כל כהניא כו' ופלאו בית אלף דנא מנדה בלו והלך לא שליט למירמא עליהם (עזרא ז' כ"ד).

וכבר הבאנו לעיל שאפילו במלחמת מצוה וחובה שהכל יוצאים אפילו חתן כר — לא יצא שבט לוי גם במלחמה היא. והנה בסוטה (שם סוף פ"ח) אמרו מלחמת מצוה זו מלחמת יהושע, וברמב"ם (מלכים ריש פ"ה) מנה במלחמת מצוה ג' סוגים: מלחמת שבעה עממין, מלחמת עמלק, ועזרת ישראל מיד צר שבא עליהם. והרי בכבוש שבעת העממין לא ה' שבט לוי כאשר הבאנו לעיל מהמקראות שהם לא התפקדו בתוך ישראל ליוצאי הצבא. וכן מבואר ביהושע ושופטים כל אלו השבטים שהשתתפו בכבוש העממין ולא ה' ביניהם שבט לוי. ובמלחמת עמלק לא השתתפו בכלל כל השבטים, במלחמת יהושע עפ"י משה רבנו בחר יהושע מספר מצומצם של אנשים גבורים וצדיקים (שם במכילתא), גם במלחמת שאול לקח אתו מאתים אלף ועשרת אלפים איש יהודה, ולא משבט לוי. והה"ג, או מכ"ש, הסוג השלישי כשבא צר להלחם בישראל, ששבט לוי לא יצא למלחמה, הוא היה צריך להגן בתורה ובתפלה.

ב) רק במלחמה אחת, מלחמת מדין, ישנה דעה אחת שגם שבט לוי השתתף במלחמה זו. בפ' מטות (ל"א ד') כתיב אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל תשלחו לצבא, אמרו בספרי לדעת ר' ישמעאל האי, "לכל מטות ישראל" לרבות עוד י"ב אלף, זאת אומרת שכל שבט שלח אלפיים (אלף למלחמה ואלף לספק מזון וכו') ולדעת ר' עקיבא בא, "לכל מטות ישראל" להביא שבטו של לוי, וכ"ה גירסת רש"י, ואילו הגר"א גורס, "להוציא שבטו של לוי", וק"ק לענ"ד גירסת הגר"א למה צריך מיעוט, אם רק ליכא רבוי ממילא ידעינן ששבט לוי לא השתתף כמו בכל המלחמות, ולגירסת רש"י שפיר צריך רבוי להביא שבטו של לוי, אכן אפי' לגרסת רש"י אין קושיא כלל למה השתתף כאן שבט לוי, דשאני מלחמת מדין שהקב"ה צוה ע"ז צווי מיוחד, נקום נקמת בני ישראל, ומשה רבנו אמר לישראל "לתת נקמת ה' במדין", והרי זו מצוה מיוחדת שהתחייב בה גם שבט לוי, ואילו בכל יתר המלחמות לא היה שבט לוי מיוצאי הצבא.

ג) ושבט לוי שלא היה מכובשי הארץ לא היה מנוחלי הנחלה בארץ, לו אמר הקב"ה אני חלקך ונחלתך, ולשון הרמב"ם (סוף שמיטה ויובל) כך הוא: ולמה לא זכה לוי בנחלת ארצי ובכיוזתה עם אחיו מפני שהובדל לעבוד את ה' ולשרתו ולהורות דרכי הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים שנא' יורו משפטיך ליעקב וגו' לפיכך הובדלו מדרכי העולם לא עורכים מלחמה כשאר ישראל לא נוחליק ולא זוכים לעצמם בכח גופם אלא כו' שנא' אני חלקך ונחלתך, עכ"ל.

ואע"ג שגם הלויים קבלו חלקם באר"י ערים לשבת ומגרשיהן, היינו שש ערי מקלט ועוד מ"ב ערים ומגרשיהן, ס"ה מ"ח ערים. אבל לא שנחלו זאת מעצמם שהם לא הוטלו בגורל כשאר ישראל והערים נתנו להם מנחלות השבטים שזכו בגורל, כדכתיב בארצם לא תנחל בתוך בני ישראל לא ינחלו (במדבר י"ח), לא יהיה לכהנים הלויים כל שבט לוי חלק ונחלה (דברים י"ח), אלא ככתוב בפ' מסעי (ל"ח) ונתנו ללויים מנחלת אחוזתם ערים לשבת וגו' ואת הערים אשר נתנו ללויים שש ערי מקלט כר ועליהם נתנו ארבעים ושנים עיר, וזה מה שרמז רבנו הרמב"ם בדבריו הקצרים, "לא נוחלין ולא זוכין לעצמן בכח גופן" (כנו"ל סוף שמיטה ויובל), וז"א שקבלו עריהם ומגרשיהם נחלת אחוזה מתנה משאר השבטים ולא מה שכבשו וזכו לעצמן בכח גופן בכבוש. הם לא היו מהכובשים.

[ויש כאן מקום לעיון מעמיק ורחב, לברר מהות קנין הלויים בערים: (1) מה ה' כח קנין הפרטי של הלויים בעריהם, (2) מה ההבדל במהות הקנין בין שש ערי מקלט לבין מ"ב הערים, (3) ההבדלים שבין דעת ר' מאיר ובין דעת ר' יוסי ור' יהודה, ובין דעת רב כהנא ודעת רבא, (4) ועל כולם מה ההבדל בין קנין הפרטי בירושלם לבין קנין הפרטי בערי המקלט והלויים, — על כ"ז הרחבנו בעז"ה הדיבור בספרנו „עיר הקודש והמקדש“ (ח"ג פ"י) בפרק המיוחד לבעית הלאמת הקרקע של ירושלם (לפי מה שנקטו ירושלם לא נתחלקה לשבטיט). דהנה במשנה דמע"ש (פ"ה י"ד) אומר ר"מ כהנים ולויים אינם בודוי מע"ש דאינם יכולים לומר האדמה אשר נתת לנו, ור' יוסי אומר יש להם ערי מגרש ואפשר להם להתוודות, ואמרו ע"ז בירושלמי דר"מ לשיטתו ערי הלויים רק לבית דירה ניתנו ור"י בשיטת ר' יהודה לחלקם ניתנו, וכאותה הפלוגתא במשנה דמכות (י"ג). אם בערי המקלט היו מעלין שכר ללויים, ואמר (שם) רב כהנא מחלוקת בשש ערי המקלט כו' אבל בארבעים ושתים עיר ד"ה מעלין שכר, ורבא סיים שם מחלוקת במ"ב דמר סבר עליהם תתנו כי הנך לקליטה ומר סבר עליהם תתנו כי הנך לכל צרכיהם אבל בשש ד"ה לא היו מעלין שכר, ולבאר שיטות ר"מ ור"י ודעות ר"כ ורבא שיתאימו עפ"י כל אחד ואחד המקראות הנז"ל והבדל מהות הקנין בערי הלויים בשש ערי המקלט לבין מ"ב הערים, ושיהיו בכל אלה הבדלים בין ערי הלויים ושש ערי המקלט לבין ירושלם — דרושים אנו לכל אריכות הדברים שהארכנו שם בפרק ההוא בשלושת סעיפיה, ושאינן כאן המקום והצורך לזה].

(ד) ולכאורה תתיצב השאלה (שמעתי שכבר העירו ע"ז איזה רבנים) אם שבט הלוי לא ה' מעורכי ומלחמה — מה זה שאמרו (במשנה דסוטה שם סוף פ"ח) הירא ורך הלבב ר' יוסי כגון אלמנה לכה"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוש הלא כהנים לא יצאו למלחמה אפילו למלחמת מצוה? אבל שלש תשובות לדבר: חדא הלא השתמשו בכהנים להכרזות, האחת בספר בעת שיוצאין ואחת בעריכת המלחמה שה' משוח מלחמה עומד במקום גבוה ומכריז וכהן אחר מימיע את ההכרזה לכל העם (ראה סוטה מ"ג. ורמב"ם מלכים פ"ז) וכנראה נתלוו אותם הכהנים גם בזמן עצם המערכה, וכהן המשוח שה' לו אז דין כה"ג ה' אסור באלמנה (כנאמר בספרא א"ב ריש פי"ז) וכהן הדיוש שנשא גרושה וחלוצה מדובר מאלה שנתלוו אל הכהן המשוח, שמשו אז מעין רבנים צבאיים בכל הנוגע לדין התורה להורות להם דרך ה'. שנית י"ל עפ"י האמור בברכות (מ"ה:): וברמב"ם (ביה"מ פ"ו ט') כהן שנשא נשים בעבירה אינו עובד עד שידירוהו ב"ד על דעת רבים וכל זמן שלא הדירוהו ולא קבל עליו שלא להחזירה — אינו עובד עבודת הקודש, ואחרי שכל הפטור של הכהנים והלויים מעבודת הצבא הוא משום שמוקדשים לשרות עבודת ה' — הרי אז בזמן שנשאו נשים בעבירה לא נפטרו מחובת הצבא, אלא שאלביא דריה"ג החזירו המכריז. שלישית: י"ל שאע"פ שלא מן הדין הכהנים מהויבים ללכת למערכה היו בהם חתונדיים, דהלא בזמנים ידועים היו הכהנים שאזרו חיל בנצחון המערכה, ובבית שני היו הנצחונות הגדולים ע"י הכהנים גבורי הדור כגון בתקופת חזנו הראשון ושמעון הצדיק וביחוד בתקופת ההשמונאים ועוד. וכן גם בתקופת בית ראשון היו כהנים גבורים ומפקדים למהנה ישראל כגון בניהו בן יהוידע הכהן שה' על הכרתי והפלתי (שמואל ב' כ"ג) מגבורי דוד ושלמה (שם כ"ג ומ"א ב')

ודהי"א כ"ז), עוד מצינו מפורש בדהי"א (א' י"ב): מן בני הלוי ארבעת אלפים ושש מאות ויהוידע הנגיד לאהרן כו' וצדוק גער גבור חיל ובית אביו שרים גו'. ובתקופות הנ"ל וביחוד בתקופת בית שני הלא הם המציאו את עצמם בהופעת רוח ה' אשר הופיע עליהם. ומכיון שעכ"פ היו הרבה כהנים מתנדבים, תו יש מקום לדון לענין כהן שנשא גרושה שציוו עליו לחזור מהמערכה.

ובזו מסולקת עוד קושיא אחת: מהמחלוקת בכהן מהו ביפ"ת (קדושין כ"א): ודאי קשה לאוקמי שמדובר בכהנים שנשאו את הארון, והיתר יפ"ת ודאי מדובר מאלה שהיו בתוך המערכה, ולפי האמור שהיו כהנים מתנדבים מסולקת גם קושיא זו. ואין להקשות אם ה' רק מתנדב ולא מחויב אמאי יהא מותר ביפ"ת, זו לק"מ מכיון שהוא כבר בתוך המערכה ולוא אפילו מתחילה בתור מתנדב, שוב לא ה' לו רשות להשתמט ולצאת מהמערכה, ויהי גם לו כל דיני עורכי המלחמה.

ה) ואהרי שהעלנו שבט לוי לא ה' יוצא לצבא ולא ה' מחויב להיות מעורכי המלחמה משום שה' מוקדש לתורה ולעבודה — הרי הה"ג לומדי התורה דזמננו שיש להם דין שבט לוי, כמפורש ברמב"ם סוף שמיטה ויובל שכתב שם בזה"ל: ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו להבדל ולעמוד לפני ה' לשרתו ולעבדו לדעה את ה' ופורק מעל צוארו עול חשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם הרי זה נתקדש קודש קדשים ויהא ה' חלקו ונחלתו עכ"ל.

ד אם מותרים ת"ח להתנדב

א) מקופיא עלה ברעיוני לפקפק ברבנן ותלמידיהן שפטורים מחובות הצבא — אם מותרים להתנדב לזו מעצמם. בראשונה נדמה לי לומר שבמלחמת הרשות אין להם הרשות גם להתנדב, דכנראה דומה זו לעבודה ב"אכלואז" שאמרו "רבנן לאו בני מיפק באכלואז גינהו" (כמובא לעיל סעי' א') ושמשלשון הרמב"ם (ת"ת פ"ו, ושכנים פ"ו, ו') משמע שאינם רשאים לצאת באכלואז.

שבתי ואמרתי ודאי לא עדיפי הת"ח בזמננו מן שבט הלוי מלפנים, ואם אמרנו לעיל שגם כהנים יצאו למלחמה בתור מתנדבים דאל"כ כיצד יתכן דין ר' יוסי (במשנה דסוטה) "גרושה וחלוצה לכהן הדיוט" והמהלוקת בכהן מהו ביפ"ת, והתם מדובר במלחמת רשות, דהא ההכרזות מי אשר בנה כו' אשר ארש כו' מי הירא ורך הלבב כו' (שאליבא דר' יוסי הר"ז באלמנה לכה"ג וגרושה לכהן הזיוט) כ"ז במלחמת הרשות, כדאמר שם ר' יהודה בד"א שמכריוזין אותן ההכרזות במלחמת הרשות כו', הרי שהכהנים השתתפו גם במלחמת הרשות, והה"ג ת"ח דזמננו, ואין זה דומה לדין אכלואז שעוסקין בחפירה עם ההמון, ואע"פ שקצת יש לדחות עפ"י מה שהביאנו לעיל (סעי' ג' אות ד') שאפשר לתרץ מציאות כהנים במלחמה באופן אחר — מ"מ כך משמע שהיו כהנים מתנדבים גם במלחמת הרשות, ומכ"ש במלחמת מצוה וחובה שדאי ה' להם הרשות להתנדב, אם כי אמרנו שאפילו במלחמת מצוה וחובה לא היו מחויבים לכך, וכאשר שבט לוי לא ה' במפקד הצבא — עם כ"ז כשם שכהנים ולוים התנדבו כך ומכ"ש ת"ח דזמננו.

ב) ובספק נשארתי בכל אלה שהכריוז עליהם לשוב מהמלחמה, מי אשר בנה, מי אשר נטע, מי אשר ארש או לקח, ומי הירא ורך הלבב — אם הכרזה זו

היתה בגדר צווי חיובי, שהיבטים לשוב מהמערכה, או שהיתה זאת רק לנתינת רשות. ואמרת לפתור שאלה זו בחיוב לשוב מהמערכה ממ"ש רש"י (שופטים כ' ח') "ישוּב פֶּן יָמוּת אִם לֹא יִשְׁמַע לְדַבְרֵי הַכֹּהֵן כְּדָאֵי הוּא שִׁימוּת". שבת ו אמרתי שמדברי רש"י הללו אין הוכחה עפ"י מה שביאר היטב דברי רש"י בשפתי חכמים, דהנה רש"י הקדים קודם לזו את המאמר "ולכך תלתה לו תורה לחזור על בית כרם ואשה כדי לכסות על החוזרים בשביל עבירות שבידו" שוהי אליבא דר' יוסי וריה"ג, והביא הש"ח (שם) בשם מהרי"ץ והרא"מ דלכך פירש"י לא על הסדר משום דאליבא דריה"ג (וכ"ה אליבא דר' יוסי) — מפרש כן. נמצא שאליבא דר"ע (שהרמב"ם נקט דבריו) שהירא ורך הלבב כמשמעו אין זה בזיון ואין תו הכרח שהחזרות לבנין נטיעה ואשה היתה כדי לכסות כו'. ותו י"ל שההכרזה היתה רק לתת רשות ולא לחייב לשוב.

אכן ניכר ונראה שדברי רש"י אלה לקוחים מהספרי שכן אמרו שם (שתי פעמים בס"י ק"ז וק"י) "פֶּן יָמוּת בְּמַלְחָמָה אִם לֹא יִשְׁמַע לְדַבְרֵי כֹהֵן סוּף מֵת בְּמַלְחָמָה", ושם בספרי לא דברו זאת בנוגע לבעל עבירה אלא על זה שבנה ונטע וארש, ומדברי הספרי מוכח שוב שמצווים היו לשמוע לדברי הכהן ולחזור.

שוב התבוננתי שגם הראיות הללו אין בהן הוכחה, אכתי י"ל שה"ק אם לא ישמע לעצת הכהן וישאר תפוס במחשבתו ובגעגועיו לשמחתו החדשה (בית כרם אשה) יהא מוכרח לשמוע לדברי הכהן ולשוב, אבל אם בכ"ז אומר להשאר ומחליט בדעתו לא להיות תפוס במחשבות אלו — מי ומה יעכב בידו? ונסתמכתי על דברי רש"י דלעיל עה"פ (ה) "ולא חנכו ואיש אחר יחנכנו" הוסיף רש"י לומר שם "ודבר של עגמת נפש הוא זה" ואין ספק שבדבריו אלה נתן הטעם של חזרתם, כעין הטעם שכתב החינוך (תקכ"ו) בזה"ל: "כי כל אלה (שבנו נטעו נשאו) חלשים מאד מבוא במלחמה כי מחשבתם נתפסת הרבה על הדברים הנזכרים בכתוב ואלה יניאו לב חבריהם עכ"ל.

ולפי זה אם הוא בעצמו אומר אחרי הכרות הכהן שהוא לא יתבלבל במחשבתו והוא אמיץ לב לצאת בקרב הרי מסתבר ששומעין לו. גם סמכתי סברתי זו על דברי הירושלמי (שם סוטה פ"ח ה"ח) "כולהון צריכין להביא ראי' לדבריהם הויז מזה שעדיו עמו", כלומר כל הני האומרים שבנה בית או נטע כרם או ארש אשה צריך להביא ראי' לדבריו שאינו משקר, מלבד זה האומר שהוא ירא ורך לבב הריהו מעיד על עצמו וכאילו "עדיו עמו", גם באומר שהוא בעל עבירה צריך להביא ראי' (דמלבד מה שאין אדם משים עצמו רשע הרי יכול להיות משקר). ומובא כ"ז גם ברמב"ן עה"פ (ח) ויספו השוטרם לדבר. וגם מכאן משמע שבאם הוא טוען שיכול להשאר הרי "עדיו עמו" שאיננו רך לבב ולא יתבלבל בשמחתו החדשה (זולת בבעל עבירה שי"ל שלא ישאר, אחרי שהחינוך כתב שבשביל בעלי עבירה יתפסו ח"ו גם אחרים בעונו, והרמב"ן כתב שבעל עבירה איננו ראוי לנס שיעזור לו ה' במלחמה).

אף אמנם הוספתי לראות ברמב"ן עה"פ "ולא ימס את לבב אחיו כלבב" שכתב בזה"ל: "עשאו בעל הלכות גדולות מצות ל"ת שלא ימנע מלשוב (כדי) שלא ימס לבב אחיו כלבבו" — הרי הוסיף בזה מצות ל"ת שלא ישאר במחנה.

אבל גם ל"ת זו הסברה נוחנת שהיא רק באם נשאר במהנה בחולשת לבו (אם מצד תפיסת מחשבתו בשמחת ביתו החדש או מצד רך לב) שמוכרח לשוב ואם לאו עובר בל"ת ולא ימס את לבב אחיה אבל אם הוא טוען שאיננו רך לב ואינו תפוס במחשבתו הביתית הרי "עדין עמו" להפך שראוי לצאת לקרב.

מכ"ז אני אומר באם הוא אומר אחר הכרזת הכהן שחפץ להשאר ולא ימס את לבבו ולבב אחיו — שיש לו הרשות. כנלענ"ד.

עכשיו ראיתי במג"ח (שם תקכ"ו) מספ"ל ג' כ בכל הני אם מחויבים לחזור או שיש להם הרשות לזה, ואומר כי הירא ורך הלבב ודאי חייב לחזור ומביע' לי רק באינך ומביא דברי רש"י שהבאנו לעיל. והוא נגע בנו רק נגיעה קטנה. ובדברינו זכינו להוות דעת נוטה ובסברות מתקבלות על הדעת בעו"ה.

ג) ועדיין נשארתי עומד ומשתאה על הא דתני במתני' בד"א (שמכריזין) במלחמת הרשות אבל במלחמת מצוה הכל יוצאין, היינו גם כל אלה שבנו ונטעו ונשאו וגם הירא ורך הלבב, גם בעלי עבירה לר"י וריה"ג — כיצד ישאר כל אלה ואפילו ירא ורך הלבב וזלא המזו עלולים לעבור על לא ימס את לבב אחיו כלבבו, ובעל עבירה עלול שאחרים יתפסו ח"ו בעונו (כנאמר בהחינוך). ובשלמא בהני שלשה (בית כרם אשה) י"ל עפ"י מ"ש הכוז"ל שכל עיקר תחתיה להם התורה כדי לכסות על בעל העבירה שלא יתבייש לחזור (ולפמ"ש בספרי לכסות גם על כבוד הירא ורך הלבב שלא יתבייש לחזור), אבל זה גופי' "הירא ורך הלבב" אם יצא למלחמה הלא יעבור על ולא ימס, ובעל עבירה יש לחשוש לתקלה על ידו. ופעם עלה על דעתי אפשר שהאי בד"א קאי ע"י אינך ולא על הירא ורך הלבב אבל ממשנה ומרמב"ם מוכח שקאי גם על ירא ורך הלבב, וכיצד הוא זה?

ואפשר להדחק ולומר כי במצב שכזה שנמצאים במלחמת מצוה כשצר ואויב בא על ישראל להלחם בו (שהרמב"ם ריש פ"ה חשבו למלחמת מצוה וחובה) אפילו זה בעל עבירה כשנמצא במערבולת מלחמה כזו י"ל שיהרהר בתשובה, ואף גם י"ל שבמלחמת מצוה לא יכשלו אחרים בשביל חטאים יחידים. גם בנוגע לרכי הלב יש לומר שמצד אחד יהי' מוכרח לאמץ את לבו להתנפל על אויביו בנפש ומצד השני תרבה אז השפעת הכהנים בדבריהם, "שמע ישראל", שידעו ויכירו שהיא מלחמת הקודש מלחמת ה' והי' ה' מבטח. אלא שפרט זה עדיין צריך אצלי תלמוד.

ד) איך שהוא, בזה אין כל ספק שכהנים לקחו חלק מסוים במערכות ישראל, לא רק במלחמת חובה (שרבנו וכן הרמב"ם קראוה מלחמת "מצוה") אלא אפילו במלחמת רשות כגון כבוש דוד (כבוש יחיד) להרוחבת גבולים ושהיתה זו מלחמת רשות, גם בהן נתלו כהנים, אם בניהו בן יהוידע הכהן שהי' אחד משרי הצבא של דוד (דהיא"א כ"ז) או אם אביתר הכהן ובנו אחימלך וצדוק בן אחיטוב הכהן והדומה (ש"ב ח' ועוד). ובכן ודאי יש רשות לת"ה יחידים דומננו להשתתף במלחמת ישראל. ובזמן מלחמת השחרור (ת"ש"ח) שבא הצר על עם ישראל — חמשה מעמי ערב — להלחם בישראל (ושזו היתה חלק בההגנה ובביצור) אלא שהקפידו גם אז (ואולי אז ביותר) שקול התורה בכללו לא יזום בכל ישיבה וישיבה שזוהי ההגנה היסודית לעם ישראל.

על שאלה זו מי נקרא ת"ח לענינים שכאלה, כבר כתבו הפוסקים: כל שותרתו אומנתו הריהו ת"ח, דהיינו כל זמן שהוא פנוי מאינו עבודה הוא עוסק בתורה נקרא „תורתו אומנתו“, כמו שכתב הרא"ש והביאו הטור בשו"ע (שם יו"ד רמ"ג), והביא הב"י שכן גם דעת הרמב"ן והנ"י וראשונים עיד. וכן משמע גם מהרמב"ם (סוף שמיטה).

וכתב הרמ"א (שם רמ"ג ב') ואע"ג דאין בדורנו עכשיו „הכס“ לענין שיתנו לו ליטרא דדהבא אם מביישו (כמובא בטור חו"מ סי' א' בשם הירושלמי וראה מ"ע בזה הש"ך שם) — מ"מ לענין המסים מקילין לקרוא ת"ח גם בזה"ו. ואפילו הר"ן וירמב"ן המחייבים אותם במסי כספים הגה בעבודות גופניות בכללם עבודת הצבא ולצאת באכלוזה (אפילו להפירת בורות מים) גם הם מודים שנוהג דין ת"ח גם בזה"ו.

ה. חוק העמים

אנו רואים מהמקרא שגם בחוקי מצרים העתיקה היו כהני הדת מובדלים משאר ההמון ופטרום ממש ומעבודה „כי חוק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חוקם אשר נתן להם פרעה“ (בראשית מ"ז). וכל כך עד שאפילו בשעבוד מצרים ששעבדו את בני ישראל בכל כך עבודת פרך הי' שבט לוי משוחרר מעבודה (ש"ר ה' ועוד). וכן נהגו ונוהגים רוב ארצות עוד היום לפטור את כהני הדת ותלמידיהם מעבודת הצבא. גם הממשלה העותומנית פטרה את ה„חכמים“ מגיוס. ואפילו בזמן המלחמה הראשונה שהממשלה העותומנית הכריזה בקיץ תרע"ד על מלחמת „הקודש“, בתופים ובדגלי קודש שלהם ובמודעות רעשניות בסמלים — גם אז שלט החוק של פטור לומדי הדת, בכללם בני הישיבות שלנו, ויסדנו אז ועד מיוחד לשם זה. שהי' „ועד החכמים“ לייצג את חכמי התורה לפני ההכס"באשי ולפני מפקדי הצבא והגיוס.

ומה שחלק קטן מחכמי הישיבות כן לוקחו לצבא או ל„עמיליא“ (עבודה) — סיבה צדדית גרמה לכך: לא כל חברי הועד הפצו להכיר בדברי מפקד הצבא המקומי שאמר בתחילת הגיוס לאחד מחברי הועד: עליכם לדעת כי חוק עותומני הנהו „ספוג“ שהאוחזו ברצותו מותחו וברצותו מכווצו, וע"י אי הכרה בדבריו מסר פקודתו ע"ד פטור החכמים למפקד הגיוס בצורה בלתי מותאמת, והי' עלינו להתאבק על כל ותיקה (תעודת חכם) של כל יחיד, והיינו נאלצים לשלוח שלוחים (הרב רבי ישראל פורת ועוד) לקושטא והחכס"באשי הראשי בקושטא שלח אחד מחכמי לירושלם לסייע לנו. ומצד שני שררה אז השאיפה לסחיטת כספים שגרמה גם היא לעלילות על כמה חכמים, וכל כך עד שהקלרסי (מפקד הגיוס) חשד בראשי הישיבות שהם מעלימים הרבה צעירים וישלח פקודה שעל כל „מודירי“ הישיבות לשלוח מיד רשימה מכל התלמידים מן הקטנים שבבתי הת"ת עד הגדולים לומדי הישיבות בצירוף הגיל של כאו"א. וגם אחרי ששלחנו הרשימות העלילו שהגילים מזויפים וישלח פקודתו השני ע"י שני המוכתרים (ברנבלום וורשביסקי) שעלינו להביא לפניו את כל התלמידים הקטנים והגדולים שיראה פרצופם, וכאשר השבנו לו שאין הנערים והילדים ברשותנו אלא ברשות ההורים — הביאו המוכתרים

התראתו אחת ושתיים ושלש במשך שלושה שבועות. עד שביום אחד בצהריים הופיעו שני המוכתרים בלויית שני ג'גדרמים במשרד עץ־חיים בחורבה בפקודה שעלי להתיצב מיד לפני ראש הג'גדרמיה. הם חיכו במשרדי כרבע שעה עד שהובאו אצלי גם יתר שלוש המודירים ה"ה האדמו"ר רבי דוד'ל בידרמן מודיר חיי־עולם, הרב ר' יוסף גרשון הורביץ מודיר מאה־שערים, ור' פייבל לבל מודיר שיבת־ציון, כל אחד מהם הובא בשני ג'גדרמים, וכאשר הכניסו את כולם הוליכו שמונת הג'גדרמים את ארבעתנו בלויית שני המוכתרים אל שר הג'גדרמיה. שם פנה אלי השר באזהרה נמרצה: תביא מחר עד הצהריים את כל התלמידים בפני הקלרסי". וכאשר החיליתי להסביר לו עד כמה אין דבר זה ברשותי — השמיע צלצול חזק בפעמון ונתמלא כל חדרו בג'גדרמים אשר סחבו את ארבעתנו בין שתי שורות צבא מזוין והשליכו אותנו לחדר מלא פלחים. שם עמדנו (לשבת אפילו על קרקע לא הי' באפשרות) עד הערב. בערב באו בבהלה שני המוכתרים בלויית מר ירחמיאל אמדורסקי והודיעו דרך החלון הקטן כי ראש הג'גדרמים מתרה שהוא מחכה רק עוד שתי שעות שיבוא החכם מיכל בן אהרן בן שבתי לחתום על כתב התחייבות" שיביא כל התלמידים שברשימות אל הקלרסי מחר לפני הצהריים ואם לא — יתלה „הכס מיכל" בצהריים ליד שער יפו (בעונה זו נתלו שלושה אנשים ליד שער יפו). אמרתי לשלשתם שיתיעצו מיד עם הרבנים מה עלי לעשות. הם הכניפו תיכף את הרבנים ספרונים ואשכנזים בצירוף מ"מ החכם־באשי והוסכם לשלוח אלי פקודה שכן אחתום על ההתחייבות והמה ישתדלו שהתלמידים יופיעו למחר בחצר ה"חורבה". אז עליתי לחדר השר וחמתתי על ההתחייבות. ושלוחי הרבנים והרבה בני הישיבות סבבו בלילה מבית לבית והשפיעו על ההורים. למחרת בבוקר נתמלאה החורבה תלמידי כל בתי הת"ת אך הקטנים עד גיל 17 ובהלל ארוכה נהרו אל הקלרסי בלוייתי ובלויית שני המוכתרים. בחדר הקלרסי כבר חכו הרב ר' זרח אפשטיין ז"ל (אשר דיבר רוסיית עם הקלרסי שהי' קורדיסטאני) ומר אמדורסקי שהי' מתיידד אתו, וכאשר הגיעה התהלוכה בסימטת המפקדה יצא הקלרסי אל המרפסת והסתכל שעה קצרה אל השורה הארוכה (יותר מאלף תלמיד), ואחר נתן אות בשרביטו הארוך להמלמדים שעמדו לפני קהל התלמידים „ללכת הביתה". הקלרסי הזמין אותי ואת מר אמדורסקי ואת הר"ז אפשטיין לשתי קפה... אחרי שבועות אחדים שוב עלילה שאינו ותיקות הן מזויפות ושוב הזומנתי להקלרסי אשר כלא אותי בחדר מיוחד אשר ליד חדרו. אחרי כשתי שעות הופיעו שוב הרב ר' זרח אפשטיין ויבדלח"ט מר אמדורסקי הסבירו לו שהיתה שוב עלילה בדוי'. וכן נמשכה ההתאבקות וההסתבכות במשך כל הזמן. ברם זכור לטוב מר ירחמיאל אמדורסקי, אשר ידע איך להתידד עם הפקידים הגבוהים ועזר לנו כמעט ברוב המקרים ולא ידע מנוח לא בשבת ולא ברגלים, ועל ידו ניצלו הרבה חכמים ואנשים פרטיים. זכור לו אלוך לטוב. אבל עם כ"ז, אם כי „חוק עותומני" הי' לפי דברי אותו המפקד „חוק ספוגי" — למעשה יצאו פטורים הרוב הגדול של החכמים של כל הישיבות.